

РЕШЕНИЕ

№ 172

гр. Шумен, 16.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, XIII-И СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Калин Г. Колешански

при участието на секретаря Надежда Т. Йорданова
като разгледа докладваното от Калин Г. Колешански Гражданско дело № 20213630102054 по описа за 2021 година

Предявени искове с правно основание чл. 121а, ал. 4 от КТ, евентуален с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД и насрещен с правно основание чл. 55, ал. 1, т. 1 от ЗЗД.

Искова молба от Ж. СТ. СТ., ЕГН : *****, с адрес за призоваване – ***, срещу „***“ ООД, ЕИК : ***, със седалище и адрес на управление – ***, без посочено правно основание и цена от 1000 лева главница.

Ищецът сочи, че се намирал в трудово правоотношение с ответника, за длъжността „шофьор тежкотоварен автомобил - 12 и повече тона“, за периода 07.08.2018г. – 07.02.2020г.. Извършвал превоз на товари между страни в ЕС. Считайки, че е командирован при условията на чл. 121а, ал. 1, т. 1 от КТ и поради това, че преимуществено курсовете му започвали от Белгия, а работодателят му дължал същите условия на труд, като на работниците в приемащата държава, искат осъждането му, да заплати сумата от 1000 лева, представляваща разлика между полученото от него трудово възнаграждение и дължимото според минималните ставки посочени, в колективни трудови договори, в Белгия, евентуално осъждането му, да му заплати същата сума, с

която се обогатил за негова сметка и разноските в производството.

В срока за отговор на исковата молба, ответникът, редовно уведомен, подава отговор и предявява насрещен иск. Твърди, че ищецът е бил командирован, но не при условията на чл. 121а от КТ, заплащани са му уговореното трудово възнаграждение и командировъчни, а сочените колективни трудови договори в друга страна са неприложими за трудовото правоотношение. За периода му, ищецът получил сумата от 80000 лева командировъчни, с която заявява прихващане, при условие, че му се дължат исковите суми.

В насрещния си иск, твърдейки, че ищецът е получил сумата от 15000 лева командировъчни, които му били надплатени, а той се намирал в страната, иска осъждането му да ги заплати, в едно със законната лихва от предявяване на иска и разноските в производството.

В срока за отговор на насрещния иск, ответникът по него подава такъв, като го счита неоснователен и иска отхвърлянето му. Твърди, че липсват доказателства за получаване от него на исковата сума.

В открито съдебно заседание страните, редовно призовани, ищецът, лично, а ответното дружество, чрез повереник, поддържат заявеното в исковите молби и отговорите, като е допуснато изменение на първоначалните искове, чрез увеличаване на размера им, от сумата 1000 лева, на сумата 92428,22 лева.

Така предявените искове са **допустими**, разгледани по същество са **основателен**, този с правно основание чл. 121а, ал. 4 от КТ и неоснователен насрещният, по следните съображения :

От събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, се установи следното от фактическа страна:

Няма спор между страните, а и от представените неоспорени писмени доказателства се установява, че между тях, е съществувало трудово правоотношение, за посоченият в исковата молба период /07.08.2018г. –

07.02.2020г /, прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ. Ищецът изпълнявал длъжността „шофьор, тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“, като превозвал товари, от и до страни от ЕС, за което бил командирован от работодателя.

Независимо от явната заинтересованост на всички разпитани свидетели, в полза на съответната страна /ищцовите в граждански спор с ответника – ГД № 2055 и 2056/21г., по описа на ШРС, съответно ответните в трудово правоотношение с дружеството ответник/ и обясненията на страните, преценени по реда на чл. 172 и 176 от ГПК, може да се приеме, че ищецът превозвал товари, с тежкотоварен автомобил на ответника, между страни от ЕС и Обединеното кралство, което понякога включвало и възможност, част от товара да е „опасен“. Курсовете не започвали и не приключвали в България, като траели и до три месечен цикъл на шофиране, през който шофьорите битували в превозното средство. Ответното дружество действало като превозвач, а основно превозните договори били сключени с белгийска фирма спедитор – „***“. Тя и ответното дружество, ползвали в гр. Брюксел, в непосредствена близост паркинги, където домували ремаркета на товародателите, влекачи и персонал на ответника, включително и шофьори работещи за него, осъществявали се смените им на превозни средства, получавали превозни документи и др.

Посочените гласни доказателствени средства, преценявани, в съвкупност, с писмените доказателства, включително и приетите електронни документи, не установяват ищцовите твърдения, че т.нар. „база“ в гр. Брюксел е собственост на ответника или сочения спедитор, нито, че там се извършва обслужване на ответни превозни средства, напротив от писмените доказателства е видно, че ответникът има „база“, в гр. Шумен, където е и седалището на дружеството.

Заклучението на СТЕ посочва, че ищецът е престираал труд, за периода на трудовото правоотношение от 2576,94 часа, в режим „управление“, „друга работа“ и „на разположение“, което представлява обобщени данни, от тези предоставени, от ответника и изследваната карта на водача, предоставена от ищеца, като информацията на предоставените специфични електронни носители, не е била манипулирана, по никакъв начин.

Въз основа на така установената продължителност на труд и

декларираните пред НАП отработени и извънредни часове, от работодателя /надхвърлящи, с 903ч. установените по СТЕ/, имайки предвид информацията по чл. 5 от Директива 2014/67/ЕС, във вр. с чл. 3 от Директива 96/71/ЕС, представена от ищеца, за условията на труд и възнагражденията в Белгия, вещото лице, по ССЕ заключава, че на ищеца се следват 148414,24 лева възнаграждения за труд, периоди на разположение, компенсации и извънреден труд, като за посочените часове труд, използвайки само минималната ставка, за час труд, от 12,2105 евро, дължимата сума е 75657,11 лева. Същевременно според същото заключение ищецът реално е получил от работодателя сумата от 55986,02 лева, а е следвало да получи 40029,32 лева. Сумите представляват сбор от работни заплати за периода на трудовото правоотношение и обезщетение при командировка, за същия, но не е установено, че формираната разлика от 15956,70 лева, претендирана по насрещния иск, в размер на 15000 лева е формирана само от авансово изплащани обезщетения за командировка.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи :

По иска с правно основание чл. 121а, ал. 4 от КТ – доказване заплащането на трудово и други възнаграждения, за труд, е в тежест на работодателя. Приетите доказателства сочат заплащане на повече от дължимите на работника възнаграждения /трудова и обезщетение при командировка/, при приложение разпоредбите на чл. 121 от КТ, която работодателят счита приложима, за командироването му, което е и основния спор в производството – дали при нейните условия или в условията на командироване, в рамките на предоставяне на услуги е осъществявано ищцовото. Според чл. 121а, ал. 1, т. 1, б. “а” КТ командироване на работници или служители, в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато български работодател командирова работник или служител на територията на друга държава – членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите. Според §

13 от ДР на ЗИДКТ /ДВ,бр.105/2016г./, с закона се въвеждат изискванията на Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ, L 18/1 от 21 януари 1997 г.). Съгласно множество решения на Съда на Европейските общности по преюдициални запитвания/С-815/19; С-428/19 и др./, разпоредбите на директивата се прилагат и при транснационалното предоставяне на услуги в автомобилния транспорт. Както се посочи от ответното дружество осъществява транспортни услуги – превоз на товари, на територията, на държави – членки на Европейския съюз, държави – страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство, и на Конфедерация Швейцария, като е командировало ищеца, в тези страни, като работник, под негово ръководство и за негова сметка въз основа на договори между него и товародателите, в случая спедитора. Това изключва основателност на ответното твърдение за неприложение на разпоредбата на чл. 121а от КТ, при командироването на ищеца, поради това, че нямало приемаща държава, той, не извършвал каботаж и понякога командироването било за срок, по-кратък от 30 дни. Срок на командироване, като предпоставка за прилагане, не съдържа нито разпоредбата на чл. 121а от КТ, нито посочената директива, а приемаща държава като словосъчетание от разпоредбата на чл. 121а, ал. 4 от КТ, първо има отношение към друга хипотеза на основната, уреждаща изпращането на работници /чл. 121а, ал. 2 КТ/, което е различно от командироване по ал. 1, и второ, не следва да се тълкува стеснително, при условие, че услугата се предоставя в множество държави, в която и връзка следва да се разбира като задължение за осигуряване на условия на работа и заплащане като на мястото/местата където тя(услугата) се предоставя. И без посочените решения, не може да се приеме неприложимост на чл. 121а от КТ, за работниците в международния транспорт, даже и само заради това, че изпълнението задълженията на превозвача по договор за превоз представлява предоставяне на услуга, като нормата и тези на Директивата, не изискват сключване на някакъв особен договор. Действително, в случая предвид предоставянето на услугата, в множество държави, при липса и на допълнително писмено споразумение по чл. 2 от Наредба за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги, прилагане ставките, за условията на труд и възнагражденията, в Белгия може да се

обоснове, с ползването на паркинг там, от ответника и избора на кредитора/чл. 131 ЗЗД/. Така предявения иск се явява основателен и следва да се уважи в заявения размер от 92428,22 лева, представляващи разлика между дължимите на ищеца възнаграждения за периода на трудовото му правоотношение, съизмерими с минималните по КТД, които са обявени за общо задължителни по смисъла на Директива 96/71/ЕО, за Кралство Белгия и получените от работодателя.

Неоснователно е, некоректно посоченото в доклада по делото, като възражение за прихващане, ответно възражение, свързано с плащането от негова страна на сумата от 55986,02 лева, представляваща, както се установи сбор от платени на ищеца трудови възнаграждения и обезщетения при командировка. Така заявеното, представлява по-скоро възражение за частично изпълнение, при определяне размера на предявения иск, като разлика между получени и дължими възнаграждения и обезщетения за труд, при което положение безспорно следва да се има в предвид, но сумата, не съставлява вземане на ответника от ищеца, за да е компенсирема със съдебно предявеното от него вземане, при което е отчетена.

При този изход на спора по главния иск, не се налага произнасяне по предявения евентуален такъв, с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД.

По насрещния иск, с правно основание чл. 55, ал. 1, предложение първо от ЗЗД – Не са налични всички предпоставки за уважаването му. Безспорно установено е само, че ответникът е получил от ищеца сумата 15956,70 лева /по-голяма от прендираната 15000 лева/, по банковата си сметка. Посочването и установяването по делото на основание за получаване на сумата от него – възнаграждения за труд, изключва начална липса на основание. Действително, за уважаване на иска на ищеца му е достатъчно да установи само получаването на исковата сума от ответника/Р № 148/06.02.2017г. на ВКС, Пт.о./, но когато, не се твърди от ответната страна съществуване на основание за размяната и. В случая даже и само заради посочените от самия ищец основания за преводите му към ответника, този състав приема, че всички те са получени от него, за възнаграждения за труд и обезщетения свързани с трудово правоотношение. Основното възражение на ответника, че не дължи връщане на получената сума също е основателно. Ищецът, сам е взел решение да предостави сумата на работника си за

обезщетение при командировка и трудово възнаграждение , по негова сметка, над дължимите, според него суми, за определен период. Без значение са мотивите и желанията му за това, както в момента на нареждане на преводите, така и при калкулацията, която е направил, при получаване на исковата молба. По същественото е безусловния характер на имущественото разместване. Н е след предоставяне на сумата, не при прекратяване на трудовото правоотношение, с първоначалния ищец, а след като узнал за претенциите му, ищецът по насрещния иск решил, че може да поиска обратно сумите. Всичко това сочи съзнателно изпълнение от него на един нравствен дълг и на законово задължение да заплаща възнаграждение на командирован работник, като поне минималното за мястото където се предоставят услугите, което и нормата на чл. 271 от КТ, изключва възможността, да се иска връщане на предоставената сума, съответно получателят и следва да се освободи от отговорност – т. 2 от ППВС № 1/79г.. Поради това и предявеният насрещен иск е неоснователен и следва да се отхвърли като такъв.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати по сметка на ШРС, сумата от 3697,13 лева, представляваща държавна такса по иска с правно основание чл. 121а, ал. 4 от КТ.

Разноски между страните не се присъждат, поради липса на данни за такива извършени от първоначалния ищец, в производството.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК, следва да се допусне предварително изпълнение на решението, в частта му за присъдените възнаграждения за работа, в размер на 92428,22 лева.

Водим от горното и на посочените основания, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „***“ ООД, ЕИК : ***, със седалище и адрес на управление – ***, да заплати на Ж. СТ. СТ., ЕГН : *****, с адрес за призоваване –

***, на основание чл. 121а, ал. 4 от КТ, сумата от 92428,22 лева, представляващи разлика между получено и дължимо трудово възнаграждение, при командироване, в рамките на предоставянето на услуги, за периода 07.08.2018г. – 07.02.2020г., в едно със законната лихва върху сумата от 92428,22 лева, считано от 16.03.2021г., до окончателното плащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „***“ ООД, ЕИК : ***, със седалище и адрес на управление – ***, срещу Ж. СТ. СТ., ЕГН : *****, с адрес за призоваване – ***, иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предложение първо от ЗЗД, предявен като насрещен, за сумата от 15000 лева, представляващи надплатени суми по трудово правоотношение за периода 07.08.2018г. – 07.02.2020г., като неоснователен.

ОСЪЖДА „***“ ООД, ЕИК : ***, със седалище и адрес на управление – ***, да заплати по сметка на Районен съд – гр. Шумен, сумата от 3697,13 лева, представляваща държавна такса, по уважения иск.

Разноски между страните не се присъждат.

ДОПУСКА предварително изпълнение на решението, в частта му за присъдените възнаграждения за работа, в размер на 92428,22 лева

Решението подлежи на обжалване, пред Окръжен съд – Шумен в двуседмичен срок, от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____